

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416206894
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1416206894.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Y. U., O.. XX.XX.XXXX, V. XXX XX F. M. XX, zast. JANČI & Partners s.r.o., so sídlom Belopotockého 720/02, Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 5 000 eur, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. apríla 2019, č.k. 40C/112/2016-290, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť odvysielat' v programe Reportéri vysielanom v rovnakom vysielacom čase a na programovej službe ako boli vysielané reportáže: F. L. E. N. X. Y. XX.XX.XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX.XX.XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX.XX.XXXX, K. „, F. M.? X. Y. XX.XX.XXXX R. F., F. F.E..D.. X. Y.R. XX.XX.XXXX, O. Z. D.: „, R. Z. F. D. X. P. E. F. Š. E. Z. F. D. F. M. R. L. V. F. Y.R. U.. X. Z. E. H. D. Y. U. O. R. P. F. C. D. Z., Ž. O. Y., Ž. H. za D. Ú. K., K. M. F. Č. P., Ž. K. P. okresného P. B. Y. L. na Y. Ú., R. Ž. X. F. F. O. D. R. F. D. P. Y. M., Ž. D. P. X. D. Č.C. X. Z. M., Ž. P. V. právny P. F.. D. Z. Z. F. Y. U. O. K. na P. K., V. O. K., O.X. B. D., P. L. Y. U. R. Z. K. Y. L. D. P. E. R. Z. F. F. Y. U. za F. M. X. D..“. Tento text je žalovaný povinný ponechať na obrazovke po dobu jednej minúty pri jeho vysielaní a zároveň ho zrozumiteľne prečítať, a to bez iného sprievodného slova, či hudby. V prípade, že žalovaný program Reportéri vysielat' nebude, alebo ho bude vysielat' za iných podmienok ako boli vyššie uvedené programy, je povinný tento oznam odvysielat' vo štvrtok po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, na programovej službe Jednotka, a to medzi 22.00 a 22.30 hod. a za rovnakých podmienok ako je uvedené v predchádzajúcej vete. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd vyhlásil rozsudok v nasledujúcom znení:

Žalovaný klamlivými, neprimerane expresívnymi a neopodstatnenými tvrdeniami nemajúcimi pravdivý a primeraný skutkový základ, ktoré prezentoval v reportážach: F. L. E. N. X. Y. XX.XX.XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX.XX.XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX.XX.XXXX, K. „, F.Ä. M.? X. Y. XX.XX.XXXX R. F., F. F.E..D.. X. Y. XX.XX.XXXX X. P. E., na P. F. L., Z. F. Ž. R. D. F. M. a ktoré súčasne zverejňuje na svojom webovom sídle, neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

Žalovaný je povinný odvysielať v troch po sebe nasledujúcich vysielaniach programu Reportéri vysielaných v rovnakom vysielacom čase a na programovej službe ako boli vysielané výrokom uvedené, nasledovný text ospravedlnenia: „ R. Z. F. D. X. P. E. F. Š. E. Z. F. D. F. M. Í. R. L. V. F. Y. U. X. Z. E. H. D. Y. U. O. R. P. F. C. D. Z., Ž. O. Y., Ž. F. E. Č. N. R. O. U. O. F., Ž. V. F., Ž. H. za D. Ú. K., K. M. F. Č. P., Ž. D. K. F. O. D. K., Ž. X. D. O. M., Ž. K. P. okresného P. B. Y. L. na Y. Ú., Ž. X. F. F. O. D. R. F. D. P. Y. M., Ž. D. P. X. W. D. Č. X. Z. M., Ž. P. XX E. V. právny P. F., Ž. F. D. Š. X. R. XXX XXX W. D. Z. Z. F. Y. U. O. K. É. na P. K., V. O. K., O. B. D., P. L. Y. U. R. Z. K. Y. L. D. P. E. R. Z. F. F. Y. R. U. za F. M. X. D. “. Tento text je žalovaný povinný ponechať na obrazovke po dobu piatich minút pri každom jeho vysielaní a zároveň ho zrozumiteľne prečítať a to bez iného sprievodného slova, či hudby. V prípade, že žalovaný program Reportéri vysielateľ nebude, alebo ho bude vysielateľ za iných podmienok ako boli vo výrokovvej časti uvedené programy, je povinný tento oznam odvysielať vždy v troch po sebe nasledujúcich štvrtkoch počnúc prvým po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, na programovej službe Jednotka a to medzi 22.00 a 22.30 hod. a za rovnakých podmienok ako je uvedené v predchádzajúcej vete.

Žalovaný je zároveň povinný toto vysielanie umiestniť na svojom webovom sídle v rovnakej sekcii, ako zverejňuje výrokom uvedené reportáže.

Žalovaný je povinný do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 5000 eur.

3. Konštatoval, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tak, že v dňoch 12.09.2013, 06.02.2014, 02.10.2014, 30.04.2015 a 04.04.2016 odvysielal žalovaný na programovom okruhu Jednotka programy Reportéri, ktoré obsahovali sériu reportáží nazvaných F. L. E. N., F. L. E. N. C., F. L. E. N. C., K. „Ā. F. M.? R. F., F. F. E. D. Z. F. D. F. M. R. L. V. F. Uvedené reportáže sú v súčasnosti stále sprístupňované prostredníctvom archívu žalovaného na jeho webovom sídle. Uviedol, že reportáž zo dňa 06.02.2014 obsahuje pasáž, kde žalobca uvádza: „.....L. F. D. F. O. Y. R. O. po Z.“, ďalej, že reportáž zo dňa XX.XX.XXXX D. P., kde sa redaktorka (žalovaný) stojac na súkromnom pozemku žalobcu neodôvodnene arogantným spôsobom domáha jeho výstupu pred kamerou, pričom v tomto okamihu je žalobcom dôrazne upozornená, že tento si neželá pred kamerou vystúpiť a taktiež účinkovať v akomkoľvek vysielaní: Redaktorka: „ U. L. Z. O., L. F. X. P. P. Y. X. R. X. F. U. P., Ž. F. O. V. po Z. P. G. F. D.“; L. F. O. X. Č.“ E.: „.....R. V. F. X. Č.“ Ž.: L. F. O. R. F. U. Y. P. L. F. O., R. F. M. P., G. P. X. W. P. P.“ E.: „ F. P. Ž.: X. M.-Z., po M.“ E.: „ X., Ž. M. X.?“ Ž.: „ U. L. X.“ E.: „ L. F. X. G. na F. R. P.“ Ž.: „ U. D. K. Z. X., L. O. O.“ E.: „ X., Ž. U. X. K.“ Z. K. F. E. D. E. K. Y. XX.XX.XXXX. Žalobca vyslovil explicitný nesúhlas s vyhotovením a použitím svojej podobizny a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa jeho osoby a prejavov, pričom žalovaný tento nesúhlas evidentne nerešpektoval a takýto záznam nielenže vyhotovil, ale ho aj použil s tým, že na vyhotovenie a použitie takýchto záznamov sa v danom prípade celkom zrejme nevzťahovala výnimka podľa ustanovení § 12 ods. 2 a 3 Obč. zák.. Následne súd prvej inštancie zo žaloby citoval jednotlivé vyjadrenia z vyššie uvedených (presne špecifikovaných) reportáží, ktoré žalobca označil jednak za skutkové tvrdenia a jednak za hodnotiace úsudky, ktoré majú znevažujúcu povahu, keď v celom kontexte podávajú negatívny obraz o jeho osobe, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a pracovnej morálke, pričom hodnotiace úsudky nie sú primerané, sú urážlivé, obsahujú neprimeranú mieru expresivity, ich skutkový základ je absolútne neurčitý a zároveň ho neodôvodnene obviňujú, a to dokonca zo spáchania trestných činov. Všetky citované výroky je teda možné podľa žalobcu označiť spoločne za nepravdivé (súd prvej inštancie tiež podrobne uviedol argumentáciu žalobcu ku každému ním označenému výroku). Žalobca tvrdil, že žalovaný svojimi výrokmami, verejne prednesenými na jeho osobu neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv a to tým, že ho bez ukončenia vyšetrovania a nerešpektujúc zásadu prezumpcie nevinu obvinil a sám uznal vinným, ale keďže do dnešného dňa nebolo preukázané, že by sa (žalobca) uvedených skutkov dopustil, treba konanie žalovaného kvalifikovať ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Aj keby pravdivosť tvrdení žalovaného bola neskôr preukázaná, v čase vyhlásenia výrokov nebol oprávnený podsúvať verejnosti skutkové tvrdenia o spájaní žalobcu s nepreukázanou trestnou činnosťou. Ďalej poukázal na to, že k zásahu došlo prostredníctvom masovokomunikačných, širokej verejnosti určených informačných prostriedkov, navyše šírených verejnoprávnou inštitúciou vysielateľom, že zásah nebol uskutočnený jednorazovo, ale neustále pokračujúcim konaním, a že bez prezentovania akéhokoľvek relevantného skutkového podkladu majú tieto tvrdenia veľký potenciál privodiť mu značnú ujmu, a preto sú naplnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia v podobe ospravedlnenia. Záverom uviedol, že neustála medializácia nepreukázaných skutkových tvrdení a na ich základe vyslovovaných hodnotiacich úsudkov, teda neprimeranej kritiky, mala nepochybne širokú publicitu, zasiahla do cti, vážnosti a dôstojnosti žalobcu v značnej miere a nie je preto potrebné pre posúdenie dôvodnosti nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch bližšie skúmať, ako sa neoprávnený

zásah prejavil v jednotlivých oblastiach jeho života. Už zo samotných reportáží je zrejmy negatívny postoj veľkej časti verejnosti X. D. F.Ä. M. k jeho osobe a dokonca aj k jeho rodine a sú teda naplnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/25/2012 zo dňa 22.03.2012, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., na rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 22.09.2010 sp. zn. 1T/184/2009, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., a teda mal za to, že žalobca v čase odovysielania napadnutých reportáží nepožíval vážnosť a česť. Ďalej citoval z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016 sp. zn. 3T/10/2016, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák., z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), c) Tr. zák., v spojení so znením § 138 písm. b) Tr. zák. z pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Tr. zák., zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák. v súbehu s prečinom skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák., z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, 2 Tr. zák., z pokračovacieho zločinu zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 256 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., v spojení so znením § 138 písm. b) Tr. zák. s tým, že na hlavnom pojednávaní žalobca nepoprel spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, priznal sa k spáchaniu skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu a tieto úprimne oľutoval. Mal teda za to, že už pred odovysielaním prvej relácie dňa 12.09.2013 nepožíval ochranu osobnosti, pretože bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/25/2012 zo dňa 22.03.2012 uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, a že navyše žalobca bol za skutky, ktoré spáchal v období, ktoré predchádzalo odovysielaným reláciám, rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016 pod číslom konania 3T/10/2016 uznaný vinným zo spáchania 6-tich prečinov, resp. zločinov, pričom tieto skutky priamo súviseli s výkonom verejnej funkcie starostu D. F. M.. Žalovaný poukázal aj na to, že žalobca nepreukázal reakcie svedčiace o zníženej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, a preto mu nemôže byť priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, že všetky napadnuté skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky vychádzajú z oficiálnych vyjadrení dotknutých orgánov, vyjadrení účastníkov relácie, ako aj dôkazov. Záverom uviedol, že napadnuté výroky legitímne a primeraným spôsobom rozoberajú tému verejného záujmu, mali za účel poskytnúť ucelený obraz o pôsobení žalobcu vo funkcii starostu D. F. M., že skutkový základ je postavený na vyjadreniach dotknutých orgánov, označených dôkazoch, že sám žalobca sa priznal ku skutkom v rámci trestného konania a poukázal na to, že skutkové zistenia, z ktorých hodnotiaci úsudok vychádza sú uvedené úplne a pravdivo, a preto umožňujú adresátovi urobiť si vlastný názor a úsudok o skutočnostiach, ktoré boli hodnotiacemu úsudku, resp. kritike podkladom a táto kritika je kritikou prípustnou.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že použité výroky boli celkom zrejme neúmerne legitímnemu cieľu, že žalovaným uvádzaný výpočet konaní, ktorých sa mal dopustiť, nie je predmetom žaloby, že reportáže obsahovali množstvo vyfabulovaných záverov, neprimeraných zovšeobecnení, hyperbolizujúcich tvrdení a komentárov redaktorky, ktoré nielenže nemali reálny základ, ale boli jeho cieľným znevážením, a celkom určite neboli legitímne, primerané, ani prinášajúce ucelený obraz. Poprel, že by mu žalovaný poskytol možnosť vyjadriť sa k predmetným výrokom. V konaní pred súdom žalovaný uviedol, že obrazové a zvukové záznamy so žalobcom boli vyhotovené s vedomím žalobcu, keď žalobca reagoval na otázky redaktorky, a bol si teda vedomý, že komunikuje s redaktorkou, pričom samotné záznamy boli vyhotovené z dôvodu, aby vedela redaktorka preukázať, že žalobcovi poskytla možnosť sa vyjadriť, čo žalobca nevyužil.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní veci vychádzal zo skutkového stavu, že v dňoch 12.09.2013, 06.02.2014, 02.10.2014, 30.04.2015 a 04.04.2016 odovysielal žalovaný na programovej službe Jednotka v relácii Reportéri sériu reportáží nazvaných: F. L. E. N., F. L. E. N. C., F. L. E. N. C., K. „, F. M.? R. F.X., F. F.E..D., X. M. V. D. C. H. R. X., ktoré sú predmetom žaloby, keď mal tieto skutočnosti (ktoré ani neboli sporné) za preukázané z predmetných reportáží zaznamenaných na DVD nosiči, ktorého prehratím vykonal dokazovanie. Citoval jednotlivé výroky z odovysielaných reportáží. Následne uviedol, aké skutočnosti zistil z upovedomenia o začatí trestného stíhania zo dňa 06.02.2013, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012, z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016 zo

dňa 27.06.2016, z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/117/2016 zo dňa 01.06.2017, z rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/184/2009 zo dňa 22.09.2010, z trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/25/2012 zo dňa 22.03.2012, zo správy z vykonanej následnej finančnej kontroly D. F. M. zo dňa 16.08.2012 a 12.09.2012, z rozhodnutia obecného zastupiteľstva D. F. Kríž zo dňa 19.11.2012, zo správy z vykonanej kontroly D. F. M. zo dňa 03.12.2012, zo správy z vykonanej kontroly dodržiavania ustanovení zákona č. 357/2004 Z.z. X. D. F. M. zo dňa 30.08.2012 a 05.09.2012, z kúpnej zmluvy zo dňa 16.12.2009, z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7C/122/2013-120 zo dňa 30.01.2014, zo zmluvy o pôžičke zo dňa 18.12.2006, z kúpnej zmluvy zo dňa 14.12.2006, zo žiadosti o vykonanie kontroly zo dňa 16.01.2013, z kandidačnej listiny L'S-HZDS pre voľby do NR SR v roku 2006, z výsluchu F. Y. V., F. X. I., F. C.. Z. I. a z výsluchu žalobcu.

7. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 11, § 12 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1, ods. 2, čl. 26 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8. Ustálil, že predmetom sporu je konflikt medzi ústavou garantovanou slobodu prejavu a základným právom vyhľadávať a rozširovať informácie a právom na ochranu osobnosti, ktoré je tiež garantované ústavou. Podrobne vysvetlil podstatu rozhodovania obdobných právnych sporov a spôsob riešenia konfliktu uvedených práv s odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07, z ktorých citoval. Taktiež uviedol, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (rozh. ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Poukázal aj na závery judikatúry ESLP, ktoré zohľadnil a citoval z rozhodnutia Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 07.12.1976). Konštatoval, že v niektorých situáciách musí sloboda prejavu ustúpiť. Poukázal na to, že limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 Ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti, pričom dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy a konkretizovanom najmä v ust. § 11 a nasl. Obč. zák.. Uviedol, že za účelom spravodlivého rozhodnutia preskúmal proporcionalitu medzi namietaným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu a ústavnými garanciami slobody prejavu žalovaného. Vysvetlil, že tento test proporcionality je založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v posudzovanom prípade „hovoriť“, čo vyplýva z rozhodnutí Ústavného súdu SR, na ktoré poukázal (sp. zn. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 448/2012, IV. ÚS 492/2012). Vo vzťahu k jednotlivým otázkam podrobne vysvetlil komponenty, ktoré je potrebné zohľadniť a pri posudzovaní odpovedí na jednotlivé otázky vychádzal z vysvetľujúcich záverov ESLP a ústavných súdov SR a ČR, z ktorých aj citoval (jednotlivé rozhodnutia označil).

9. Pri posudzovaní otázky KTO uviedol, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že novinárom a masmédiám patrí privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu, pričom ustálil, že v posudzovanej veci je žalovaný verejnoprávny vysielateľom programovej služby Jednotka, v rámci ktorej boli odvysielané sporné reportáže ako súčasť relácie Reportéri, a teda žalovaný je „nositeľom“ slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana poskytovaná novinárom, resp. masmédiám (čo pri rozhodovaní primeraným spôsobom zohľadnil).

V súvislosti s posudzovaním otázky O KOM bola inkriminovaná reportáž konštatoval, že táto opisovala pôsobenie žalobcu X. D. F. M. v pozícii starostu a situáciu v obci ako dôsledok tohto jeho pôsobenia. Ustálil, že v prípade žalobcu sa teda jednalo o osobu verejného záujmu, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky oveľa širšie ako pri bežnom občanovi, na čo nemala vplyv ani tá skutočnosť, že v čase odvysielania sporných reportáží už žalobca nebol starostom obce, keďže reportáže sa týkali práve jeho pôsobenia v tejto funkcii. Navyiac, v čase odvysielania reportáží bol poslancom obecného zastupiteľstva D. F. M., a teda mal rovnako postavenie osoby verejného záujmu.

Vo vzťahu k otázke ČO bolo predmetom inkriminovaných reportáží uviedol, že tieto opisovali nepriaznivú situáciu v D. F. M. ako dôsledok pôsobenia žalobcu vo funkcii starostu, poukazovali na problematiku fungovania samosprávy a jej výkon jednotlivými predstaviteľmi, osobitne výkon funkcie starostu obce ako vrcholného predstaviteľa obce, ďalej poukazovali na nakladanie s verejnými prostriedkami a majetkom obce, čo nepochybne patrí k problematike verejného záujmu, a že v prípade otázok verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok.

Pri posudzovaní otázky KDE bola inkriminovaná reportáž uverejnená uviedol, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Ustálil, že v posudzovanom prípade boli reportáže odvysielané v rámci relácie Reportéri na programovej službe Jednotka, ktorej je žalovaný vysielateľom, pričom svoju programovú službu poskytuje na celom území Slovenskej republiky a reportáže odvysielal na svojom primárnom programovom okruhu a sprístupnil ich aj na svojom webovom sídle. Vyhodnotil, že reportáže boli sprístupnené širokému okruhu ľudí prostredníctvom masovokomunikačných informačných prostriedkov šírených verejnoprávnym vysielateľom.

V súvislosti s posudzovaním otázky KEDY boli sporné reportáže odvysielané uviedol, že sa jednalo o súbor piatich reportáží, ktoré na seba tematicky a obsahovo nadväzovali, a boli odvysielané v čase, keď po skončení funkcie žalobcu ako starostu bol do tejto funkcie zvolený nový starosta, ktorý po oboznámení sa so stavom v obci zistil viaceré pochybenia a porušenia právnych predpisov zo strany jeho predchodcu. Reportáže sa zaoberali aj stavom začatých súdnych a správnych konaní s uvedeným súvisiacich a informovali o ich výsledku, a teda žalovaný prispel k verejnej diskusii o téme verejného záujmu, ktorá bola v tom čase (a aj stále je) aktuálna.

Vo vzťahu k otázke AKO boli informácie v inkriminovanej reportáži odvysielané poukázal na to, že pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami (skutkovými tvrdeniami) a hodnotiacimi úsudkami, pričom existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy naopak nepripúšťa, ale aj tie musia vychádzať z dostatočného faktického základu. Uviedol, že ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná čo do obsahu, formy a miesta, a že vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností ako premís pre hodnotiaci úsudok. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti, a primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta znamená, že nevybočuje z medzi nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu/cieľa.

10. Ustálil, že žalobcom namietané výroky, odvysielané vo vyššie uvedených reportážach, boli formulované jednak ako skutkové tvrdenia, ako aj v podobe hodnotiacich úsudkov. Následne sa podrobne zaoberal každým sporným výrokom, ustálil, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku) a vyhodnotil ho s poukazom na vykonané dôkazy (zistenia z nich zhodnotil). Pri každom výroku podrobne uviedol svoje právne úvahy, z ktorých vychádzal pri ich posudzovaní a vyhodnotení.

11. Dospel k záveru, že pri výrokoch: „D. F. M. P. M. N., Y. U. F. Y., podľa Z. D. V. F. K. O. O. F.“, „F. X. I. F. X. V.“, „F. F. D. X. R. F. U. Ž. F. P. K. F. N. X. Z. Č.“, „U. V. X., D. Y. O. Ú. K. M. V. V. Z., R. D. K. Ú. P. P.“, „F. E., Ž. F. Y. E., R. Č. F. E. O. D. Z. F. O. X. P. Y. Č. F. E. V. K. Č. V. K. ? O. Z. H. L. C. X. Č. E. X. M.“, „Y., Ž. O. P. B. Y. G. Z. K., M. O.“, „O. Č. F. za F. D. Ú. Y. C. P. V. Y. F. P. O. X. X. D. R. F., M. F. X. E. G. D. F. R. U. F., Ž. R. P. K. G. na všeobecné X. R. Č. F. Z. M. X. Z. F. U. F. E. F. I. Ú. F. E. K. P. F. R. Č. D. L. B., U. K. U. D. L. K.“, „F. U., Ž. O. D. Z. E. P. zákona L. Č. F. Z. E. R. L. Č. F., Ž. Z. F. Y. Z. XX E.“, „Z. O. M. K. F. D. K. R. B. M., R. M. D.“, „Na Ú. F. O. R., O. Z. F. F. V. R. I. P.“, „F. U. Á. R. O. X. I. K. Z. X. D. R. po Z. U.“, „F. F. M. H. P. X. F.“, „X. R. Y. Z. D. K. R. L. O. Ž.“, „F. Z. P. P. M.“, „F. Z. F. F. K. F. X. P. R.“, „M. R. Y. M. Y. Ú. O. D., Č. Y. P. X. D. F. M. V. P. D., R. P. F., M. X. R. XX E. P. P. R. Y. O.“, „F. U. R. M. pre D. Č.-Z. X., F. E. Č. N. Na F. O. L. L. R. D. U., P. R. W. R. Z. F. F. U. G. P.“, „K. P. E. F. D. E. D. F. F. M., M. O. O. O. F. Po Y. E. D. P. P. P. X. K. F., Ž. O. L. O. F. R. O. D. Á. Č. X. Z. M.“, „Z. Y., Ž. O. P. G. Z. K., M. O.“, „U. P. K. F. F. F., teda R. F. D. F. X. I., M. Y. Á. K. Z. O. XX E. O. O.“, „Ú. D. O. O., R. D. P. D. P. X. O. F. F. L. Y.“, „V. Y. okresný I. F. Y. U., Ž. F. U. Y. X.“, „F. O. X. K., F. Z. F. P. X. M., Z. L. Z., Ž. U. V. X. P. F., M. O. L. V.“, „U. O. L. F. F., R. L. F. R. X., L. F. R. X., X? Z. R. F. X. Č. Š., Č. M.“, „F. M.? D. F. M. M. F., M. O. O. F., U. P. P. T. P.“, „F. na P. F. F. M., M. U. O. O. O. F. P. F. P., P. F. D. P. R. Z. Ď. R. Z. Ď.“, „Y. P. X. Š. D. Y. X. R. XXX XXX W. F. K. D. F. XX XXX P. Y. U. pre D. X. I. R. O. M. F. I. U. E. O. P. O. F. P., Č. D. F. Z. XX XXX Š. P., X. R. Y. Z. W.“, „Na okresnej P. X. G. U. C. XX. R. V. P. Y. D. X. R. Z. O. L. P. Z. Z. K. P. M.“, „R. H. M. P. R. P. F. X. X. F.“, „X. E. E. F. L. E. N. X. Y. XX. XX. XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX. XX. XXXX, F. L. E. N. C. X. Y. XX. XX. XXXX, K. Á.“, „F. M.? X. Y. XX. XX. XXXX R. F., F. F. E. D. X. Y. XX. XX. XXXX v relácii Reportéri na programovej službe Jednotka nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, že tieto výroky, pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, boli pravdivé, alebo ak išlo o hodnotiace úsudky, tieto vychádzali z pravdivého skutkového základu a boli primerané sledovanému cieľu, prípadne išlo o prípustnú kritiku resp. dovolené preháňanie, pričom niektoré výroky sa ani netýkali žalobcu.

12. Čo sa však týka výrokov: „R. P. okresným B., M. X. P. D. V. Z., M. Y., R. V. Z. D., M. F. L. na Y. Ú. R. X. F., M. L. Y. X. O. D. L. R. K. Z., Ž. U. Z. X. I. okresného P. B.“, „O. E., V. Ú. R. D. N. F. F. I. V. K.“, „Na B. D. F. M. F. Z. F. P. R. I. Y. F. V. F. Y. U. Ú. U. X. X. R. XXX W. O. R. X. R. XXX W. P.“, „X. Y. O. H. D.,

Ž. U. U. Y. X. O. na Y. Ú., R. R. U. X. P. Š. R. na P. D. K. M. P. M. na F. O. L. O.. V. Z. Z. R. X. F. M.?“. „ M. U. F. R. H. pre X. Š. R. P. X. E. F. X., F. N. P. F. R. O. P.“. „ O. Y.“. „Ý. F. F. M. Y. U. Z. P. Ú. R. pre X. I. Ú. X. Y. P. D.“. „, V. F. L., M. X. P. P. XX E. V. P. F. D. po L. F. za M.. D. Z. P. U. E. okresnú súd H. M. L.“. „ U. R. G. O. P. U. na C. D.“., dospel k záveru, že tieto neboli pravdivé, resp. nevychádzali z pravdivého skutkového základu, nevychádzali ani z konkrétnych skutočností a neboli primerané, boli difamačné a boli tak objektívne spôsobilé vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu, čím bola daná zodpovednosť žalovaného za zásah do osobnostných práv žalobcu.

13. Čo sa týka výroku „ R. P. okresným B., M. X. P. D. V. Z., M. Y., R. V. Z. D., M. F. L. na Y. Ú. R. X. F., M. L. Y. X. O. D. L. R. K. Z., Ž. U. Z. X. I. okresného P. B.“. konštatoval, že ide o skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo preukázať, že žalovaný síce predložil kandidačnú listinu ĽS-HZDS pre voľby do NR SR v roku 2006, kde je pod č. 49 uvedený aj žalobca, ale skutočnosť, že žalobca bol okresným predsedom HZDS, a že dosadzoval, resp. spoludosadzoval ľudí na daňový úrad žalovaný nepreukázal a rovnako ani svedecké výpovede V., I. R. I. nepovažoval za dostatočný dôkaz o pôsobení žalobcu v tejto funkcii, pričom v nadväznosti na toto skutkové tvrdenie nebol preukázaný ani pravdivý základ hodnotiaceho úsudku tej časti výroku, ktorá sa týkala situácie v obci ako zásluhy toho, že žalobca mal funkciu okresného predsedu HZDS.

14. Ohľadom výroku „D. O. E., V. Ú. R. D. N. F. F. I. V. K.“. vyhodnotil, že ide o skutkové tvrdenie, ktoré je neurčité a všeobecné, keď nie je zjavné, aké riziká mala niesť obec a aké zisky mal brať žalobca, pričom žalovaný tento výrok bližšie neozrejmil a ani nepreukázal jeho pravdivosť.

15. Pri výroku „Na B. D. F. M. F. Z. F. P. R. I. Y. F. V. F. Y.Š. U.. Ú. U. X. X. R. XXX W. O. R. X. R. XXX W. P.“. dospel k záveru, že ide o skutkové tvrdenie, ktoré nebolo pravdivé, pretože v konaní nebolo preukázané vyplatenie nedoplatku 250 eur a pokuty 300 eur zo strany „Úradu“, a teda ani skutkový základ časti výroku o sypaní pokút a finančných dôsledkov na hlavy obyvateľov Svätého Kríža nebol pravdivý.

16. Vyhodnotil, že X. „ X. Y. O. H., Ž. U. U. Y. X. O. na Y. Ú., R. R. U. X. P. Š. R. na P. D. K. M. H. P. M. na F. O. L. O.. V. Z. Z. R. X. F. M.?“. je hodnotiaci úsudok, ktorého pravdivý základ sa žalovanému nepodarilo preukázať, pretože nepreukázal, že by mal žalobca dobré vzťahy na daňovom úrade, medzi vtedajšou politickou špičkou a na prokuratúre, pričom zo vzájomného prepojenia a kontextu tejto vety a zvyšných dvoch viet je zjavné, že „zamietenie káuz pod koberec“ má byť práve dôsledkom dobrých vzťahov žalobcu na uvedených orgánoch.

17. Pri výroku „ M. U. F. R. H. pre X. Š. R. P. X. E. F. X., F. N. P. E. F. R. O. P.“. dospel k záveru, že ide o hodnotiaci úsudok, ktorého pravdivý základ v časti o nepostihnuteľnosti žalobcu nebol v konaní preukázaný, keďže žalobca bol rozhodnutím obecného zastupiteľstva D. F. M. zo dňa 19.11.2012 „postihnutý“, keď mu bola za jeho pochybenia a porušenia právnych predpisov uložená pokuta vo výške 3.739,98 eur a následne bol aj obvinený za viaceré trestné činy (ako to vyplýva z upovedomenia o začatí trestného stíhania zo dňa 06.02.2013, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012), čo tiež nedáva základ pre konštatovanie o jeho nepostihnuteľnosti.

18. Pokiaľ ide o výrok „P. O. Y.“, vyhodnotil, že toto skutkové tvrdenie sa žalovanému nepodarilo v konaní preukázať, zo žiadneho dôkazu ani nevyplýva a z uvedeného konania nebol žalobca obvinený, ani uznaný za vinného a potrestaný.

19. V časti výroku „V. F. F. M. Y. R. U. Z. P. Ú. R. pre X. I.. Úroky však dnes platí obec.“ ide o hodnotiaci úsudok, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo preukázať, pretože nepreukázal, že by úvery, z ktorých platí úroky obec, žalobca použil pre vlastnú firmu, pričom navyše je tento výrok neurčitý a nie je z neho zjavné, čo sa ním myslelo, o aké používanie úverov pre vlastnú firmu žalobcu sa jednalo.

20. Vo vzťahu k výroku „, V. F. L., M. X. P. P. XX E. V. P. F. D. U. po L. F. za M.. D. Z. P. U. E. okresnú súd H. M. L.“. vyhodnotil, že ide o skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo preukázať, keď zo žiadneho dôkazu táto skutočnosť nevyplýva.

21. Výrok „ U. R. G. O. P. U. na C. D.“. vyhodnotil za skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo preukázať, keď žalobca v tejto súvislosti poukázal na konanie vedené na

Okresnom súde Liptovský Mikuláš v právnej veci D. F. M. proti Y. U. o vydanie bezdôvodného obohatenia pod sp. zn. 10C/347/2012, v ktorom súd vydal predbežné opatrenie, ktorým žalobcovi uložil zdržať sa až do právoplatného skončenia vo veci samej nakladania s 21 nehnuteľnosťami vrátane jeho vlastného rodinného domu.

22. Ďalej konštatoval, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo aj tým, že žalovaný vyhotovil a uverejnil v rámci reportáží obrazový a zvukový záznam zachytávajúci podobu a zvukový prejav žalobcu napriek tomu, že žalobca s tým vyslovil svoj nesúhlas. Vyhodnotil, že v danom prípade sa nejednalo ani o žiadnu z výnimiek uvedených v ust. § 12 ods. 2 a 3 Obč. zák.. Poukázal tiež na to, že žalovaný ani uvedenými výnimkami neargumentoval a uviedol len toľko, že záznamy boli vyhotovené z dôvodu, aby redaktorka vedela preukázať, že žalobcovi poskytla možnosť vyjadriť sa. Uviedol, že na tento účel mohla redaktorka žalovaného použiť iný dôkaz (napr. list alebo mail, v ktorom by žalobcu vyzvala na vyjadrenie sa k sporným skutočnostiam), a ak chcela ňou tvrdené len preukázať, nemal žalovaný uvedenú časť reportáže uverejniť. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca v čase odvysielania napadnutých reportáží nepožíval vážnosť a česť, keďže bol právoplatne odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., pretože aj osoba právoplatne odsúdená za trestný čin má vážnosť a česť, do ktorej je možné neoprávnené zasiahnuť, čo sa v uvedenom prípade aj stalo.

23. Následne odôvodnil, že žalobcom požadovaný výrok, ktorým sa domáhal určenia, že žalovaný klamlivými, neprimerane expresívnymi a neopodstatnenými tvrdeniami nemajúcimi pravdivý a primeraný skutkový základ, ktoré prezentoval v sporných reportážach, neoprávnené zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu zamietol, pretože žalobca v petite žaloby a ani napriek výzve súdu na pojednávaní konanom dňa 28.11.2017 nešpecifikoval, ktorými konkrétnymi klamlivými, neprimerane expresívnymi a neopodstatnenými tvrdeniami, nemajúcimi pravdivý a primeraný skutkový základ, žalovaný zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti. Pripomenul, že v konaní bolo preukázané, že nie všetky namietané výroky, ktoré žalobca označil v odôvodnení žaloby, boli klamlivé, neprimerane expresívne a neopodstatnené, nemajúce pravdivý a primeraný skutkový základ.

24. Konštatoval, že žalobca sa domáhal aj primeraného zadosťučinenia za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti vo forme ospravedlnenia, ktoré by bol žalovaný povinný odvysielat' v troch po sebe nasledujúcich vysielaniach programu Reportéri vysielaných v rovnakom vysielacom čase a na programovej službe ako boli vysielané výrokom uvedené s textom ospravedlnenia uvedeným vyššie, s tým, že tento text je žalovaný povinný ponechať na obrazovke po dobu piatich minút pri každom jeho vysielaní a zároveň ho zrozumiteľne prečítať a to bez iného sprievodného slova, či hudby. V prípade, že žalovaný program Reportéri vysielat' nebude, alebo ho bude vysielat' za iných podmienok ako boli vo výrokovej časti uvedené programy, je povinný tento oznam odvysielat' vždy v troch po sebe nasledujúcich štvrtkoch počnúc prvým po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, na programovej službe Jednotka a to medzi 22.00 a 22.30 hod. a za rovnakých podmienok ako je uvedené v predchádzajúcej vete. Žalobca sa ďalej domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť toto vysielanie umiestniť na svojom webovom sídle v rovnakej sekcii, ako zverejňuje výrokom uvedené reportáže.

25. Vyhovet' tej časti žalobného návrhu, ktorá sa týkala ospravedlnenia za výroky „O. Y., Ž. H. za D. Ú. K., K. M. F. Č.W. P., Ž. K. P. okresného P. B. Y. L. na Y. Ú. R. Ž. X. F. F. O. D. R. F. D. P. Y. M., Ž. D. P. X.W. D. Č. X. Z. M., Ž. P. V. právny P. F.“, kde zistil zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a vo zvyšnej časti žalobe nevyhovet', keďže nezistil, že by takými výrokmi došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pričom upravil znenie navrhnutého ospravedlnenia tak, aby zodpovedalo preukázanému závažnému konaniu a zmyslu inštitútu ospravedlnenia (ohľadom možnosti súdu upraviť znenie navrhnutého ospravedlnenia odkázal na závery Najvyššieho súdu ČR v rozsudku sp. zn. 23Cdo 4669/2010 z 28.08.2012). Nevyhovet' žalobe v časti, v ktorej sa žalobca domáhal odvysielania ospravedlnenia v troch po sebe nasledujúcich vysielaniach programu Reportéri (ale iba jednorazovo, v rámci jednej relácie), nakoľko túto požiadavku považoval vzhľadom na rozsah výrokov, ktorými došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu vo vzťahu k rozsahu výrokov, kde nezistil zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, za neprimeranú a neadekvátnu. Jednorazové odvysielanie ospravedlnenia považoval vzhľadom na uvedené za postačujúce pre splnenie satisfakčnej funkcie ospravedlnenia vo vzťahu k dotknutým osobnostným právam žalobcu. Nevyhovet' žalobe ani v tej časti, v ktorej žalobca požadoval, aby žalovaný ponechal text ospravedlnenia na obrazovke po dobu piatich minút pri jeho súčasnom prečítaní, keďže to vzhľadom na rozsah ospravedlnenia nebolo

adekvátne, a keďže prečítanie textu ospravedlnenia trvá približne jednu minútu, upravil dĺžku ponechania ospravedlnenia na obrazovke z piatich minút na jednu minútu. V zhode s uloženou povinnosťou odvysielať ospravedlnenie jednorazovo rovnako uložil žalovanému povinnosť odvysielať ospravedlnenie len v jeden štvrtok po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku pre prípad, že žalovaný program Reportéri nebude vysielateľ, alebo ho bude vysielateľ za iných podmienok. Nevyhovel žalobe ani v časti, v ktorej sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť toto vysielanie umiestniť na svojom webovom sídle, s odôvodnením, že takýto výrok je nevykonateľný, pretože „umiestniť“ vysielanie na webovom sídle nie je možné, že žalovaný na webovom sídle neuskutočňuje vysielanie (okrem výnimočných prípadov ako je napr. olympiáda alebo majstrovstvá sveta), čo vyplýva aj z § 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii, avšak bez ohľadu na to považoval odvysielanie ospravedlnenia na programovej službe Jednotka ako primárnom programovom okruhu žalovaného s najväčším podielom sledovanosti za postačujúce pre splnenie satisfakčnej funkcie ospravedlnenia vo vzťahu k dotknutým osobnostným právam žalobcu.

26. Nevyhovel ani nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď uviedol podmienky, za splnenia ktorých môže súd priznať takúto náhradu. Vzhľadom na charakter a celkové vyznenie napádaných výrokov, pri ktorých konštatoval zásah do osobnostných práv žalobcu, dospel k záveru, že ujma spôsobená žalobcovi svojou povahou a stupňom závažnosti neopodstatňuje priznanie materiálnej satisfakcie a morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia považoval za dostačujúce. Zároveň poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že by v dôsledku odvysielaných reportáží došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Na výsluchu F. G. X., ktorú pôvodne označil ako dôkaz vo svojej replike k otázke zníženia jeho vážnosti netrval, a sám žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že čo sa týka situácie v obci v súčasnej dobe vo vzťahu k jeho rodine sa to u normálnych ľudí zlepšilo o 99 %, že jeho syn je momentálne starosta, dcéra je poslankyňa, a že keby kandidoval dnes, tak by voľby vyhral. Žalobca taktiež podal žalobu v predmetnej veci takmer tri roky od odvysielania prvej z namietaných reportáží, pričom ak by utrpel takú závažnú ujmu na svojej osobnosti, ktorá by si na jej zmiernenie vyžadovala priznanie aj materiálnej satisfakcie, nepochybne by sa snažil „očistiť“ svoje meno a zmierniť ujmu na svojej osobnosti čo najskôr po odvysielaní tejto reportáže. Ten istý záver prijal aj vo vzťahu k ujme na osobnostných právach žalobcu spôsobenej vyhotovením a uverejnením obrazového a zvukového záznamu zachytávajúceho podobu a zvukový prejav žalobcu. Zdôraznil, že pri tomto zásahu sa žalobca ani nedomáhal morálnej satisfakcie, ale iba materiálnej. Uzavrel, že vzhľadom na povahu, charakter a stupeň závažnosti nevidel dôvod na priznanie materiálnej satisfakcie.

27. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný sa na poslednom pojednávaní vo veci dožadoval, aby súd vykonal dokazovanie prečítaním resp. oznámením obsahu všetkých listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu, čomu nevyhovel, keď mal za to, že boli splnené podmienky podľa ust. § 204 C.s.p., pretože všetky listinné dôkazy tvoriace obsah spisu (ktoré predložil iba žalovaný) boli žalobcovi doručené a listinné dôkazy, resp. ich obsah nebol žalobcom spochybnený. Žalovaný sa ďalej dožadoval, aby mu súd poskytol priestor na vyjadrenie sa k slobode prejavu a k hraniciam prípustnej kritiky, čo mu aj na uvedenom pojednávaní bolo umožnené. Zdôraznil, že žalovaný mal možnosť aj v priebehu celého konania, ktoré trvalo viac ako dva a pol roka, sa vyjadriť k veci. Ak žalovaný namietal, že súd chcel na uvedenom pojednávaní pristúpiť k záverečným rečiam bez toho, aby strany sporu informoval, aby si záverečné reči pripravili, poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by mal súd vopred informovať strany, aby si pripravili záverečné reči, keď navyiac predniesť záverečnú reč je právo strany a nie jej povinnosť. Na námietku žalovaného, že súd pristúpil k záverečným rečiam bez toho, aby vyslovil predbežné právne posúdenie veci, čím znemožnil stranám, aby si mohli riadne uplatniť svoje procesné práva, uviedol, že predbežné právne posúdenie veci uviedol už na pojednávaní konanom dňa 19.07.2018 a opätovne (na žiadosť žalovaného) aj na poslednom pojednávaní vo veci konanom dňa 28.03.2019.

28. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2 C.s.p.. Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže úspech obidvoch strán vyhodnotil pre účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania v zásade za rovnaký, keď žalobca bol úspešný v časti týkajúceho sa morálnej satisfakcie, aj to nie v plnom rozsahu, pričom bol neúspešný v časti nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

29. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobca aj žalovaný.

30. Žalobca podal odvolanie voči výroku o náhrade trov konania a navrhol odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie v tomto výroku zmeniť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil pomer jeho úspechu a neúspechu v konaní, pretože bol v konaní úspešný v rozsahu uplatneného práva na ochranu osobnosti, keďže súd uznal, že konaním žalovaného bolo porušené jeho dobré meno a bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, pričom na základe uvedeného mu súd priznal tzv. morálnu satisfakciu. Možno teda vyvodiť, že ním uplatnený nárok vyplývajúci z jeho práva na ochranu osobnosti bol súdom priznaný, a teda žaloba bola vo svojej podstate dôvodná. Tvrdil, že súd mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupovať pri každom uplatnenom nároku samostatne, že žalobca v žalobe uplatnil viacero samostatných nárokov - nárok na priznanie morálnej satisfakcie a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a keďže bol úspešný pri uplatnení práva na morálnu satisfakciu, súd mu mal priznať právo na náhradu trov v plnom rozsahu a vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorej časti bol neúspešný, mu nárok na náhradu trov konania nevznikol. Záverom tvrdil, že vzhľadom na protiprávne konanie žalovaného bol nútený uplatniť si svoje právo na ochranu osobnosti na súde, ktorého miestna príslušnosť bola založená na Okresnom súde Bratislava IV vzhľadom na ustanovenie § 13 a nasl. C.s.p., že vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bolo vytýčených množstvo pojednávaní, že je dôchodca, a preto vynaložené finančné prostriedky na vedenie sporu majú na jeho existenciu zásadný dopad.

31. Žalovaný podal odvolanie voči vyhovujúcemu výroku rozsudku tvrdiac, že súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo ho zmenil a žalobu zamietol. Žalovaný najskôr namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym postupom znemožnil, aby uskutočnil jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď v bode 32 odôvodnenia k jeho námietke, že súd pristúpil k záverečným rečiam aj napriek tomu, aby vyslovil predbežné právne posúdenie veci, uviedol len toľko, že predbežné právne posúdenie veci uviedol už na pojednávaní konanom dňa 19.07.2018 a opätovne aj na poslednom pojednávaní konanom dňa 28.03.2019. Argumentoval, že náležité splnenie povinností uvedených v ustanovení § 181 ods. 2 C.s.p. je podmienené dôsledným oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami, celkovým skutkovým stavom veci, procesnými podaniami strán a musí v neposlednom rade vychádzať z predbežného právneho posúdenia veci. Citoval zo zápisníc o pojednávaní zo dňa 19.07.2018 a zo dňa 28.03.2019: „Súd postupuje podľa § 181 ods. 2 C.s.p.“, a tvrdil, že obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a vymedzenie predmetu dokazovania má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní, charakterizoval účel a zmysel predbežného právneho posúdenia veci a konštatoval, že súd nemôže predbežné právne posúdenie veci zúžiť iba na zjednodušené konštatovanie, že sa mu na základe obsahu spisu žaloba javí ako dôvodná, prípadne ako čiastočne dôvodná alebo nedôvodná, a preto mal za to, že súd prvej inštancie si nesplnil základnú procesnú povinnosť vyplývajúcu z § 181 ods. 2 C.s.p., ako to deklaroval v bode 32 odôvodnenia.

Namietal tiež, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a to v časti výroku „V. R. P. okresným B., M. X. P. D. V. Z., M. Y., R. V. Z. D., M. F. L. na Y. Ú. R. X. F., M. L. Y. X. O. D. L. R. K.F. Z., Ž. U. Z. X. I. okresného P. B.“, keď sa nestotožnil so záverom, že v časti o zastávaní funkcie okresného predsedu HZDS a dosadzovania, resp. spoludosadzovania ľudí na daňový úrad ide o skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo v konaní preukázať. Uviedol, že túto skutočnosť, že žalobca bol okresným predsedom HZDS, a že s požehnaním vedenia inštaloval určitých ľudí na určité miesta zhodne konštatovali traja F. (P. V., P. I., P. I.). Ďalej namietal, že uverejnenie informácie, že žalobca bol okresným predsedom HZDS nemá difamačný charakter a že sám žalobca sa priznal, že za politickú stranu HZDS, kde zastával funkciu okresného predsedu HZDS, kandidoval tak do parlamentných volieb ako aj do volieb VÚC. Dodal, že aj sám súd prvej inštancie uviedol, že okrem iného aj pre výrok: „O. V. Y. okresný I. F. Y. U., Ž. F. U. Y. X.“. nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti, keďže tieto výroky boli pravdivé, opierali sa o konkrétne skutočnosti a boli primerané sledovanému cieľu. Vytkol súdu, že nezohľadnil ani skutočnosť, že žalobca sám uviedol, že: „L. U. L. X.“.

Čo sa týka výroku „O. E., V. Ú. R. D. N. F. F. I. V. K.“. namietal, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď z kontextu odovysielaných relácií vyplýva, že riziká sa týkali úverov a ich splácania a poukázal na došlé faktúry vedené v účtovníctve obce vystavené podnikateľským subjektom

MKM Remont s.r.o. za tovary, služby a stavebné práce za obdobie rokov 2010, 2011 a 2012, že ide o 33 faktúr v celkovej sume 40.509,56 eur, a že až pri 29 z 33 faktúr nebola doložená objednávka a u väčšiny faktúr nebolo preukázané dodanie tovaru, služieb a stavebných prác. Taktiež poukázal aj na došlé faktúry vedené v účtovníctve príspevkovej organizácie obce Obecný úrad Svätý Kríž, Drobná prevádzka vystavené podnikateľským subjektom MKM Remont s.r.o. za tovary, služby a stavebné práce dodané príspevkovej organizácii za obdobie rokov 2007 - 2012, pričom sa jednalo o 24 faktúr v celkovej sume 21.031.723,46 Sk a 13.172,18 eur, a že predmetné faktúry neboli doložené objednávkami ani zmluvami a navyše všetky faktúry boli vystavené na nesprávny subjekt.

Ohľadom výroku „Na B. D. F. M. F. Z. F. P. R. I. Y. F. V.B. F. Y. U.. Ú. U. X. X. R. XXX W. O. R. X. R. XXX W. P.“. mal žalovaný za to, že v kontexte celej relácie a namietaných výrokov je tento výrok irelevantný, že jeho pravdivosť vyplýva z kontextu celej relácie, a že jeho pravdivosť potvrdili aj svedkovia, čo súd prvej inštancie nezohľadnil. Ak mal súd za preukázané pravdivosť, resp. pravdivý skutkový základ pri výrokoch: „D. F. M. P. M. N., Y. U. F. Y., „ Ú. F. E. K. P. F., „Na B. D.D. F. M. F. Z. F. P. R. I. Y. F. V. F. Y. U.“. Považoval za nepochopiteľné ako mohol dospieť v prípade výroku: „Úrad musel vyplatiť viac ako 250 eur nedoplatok a viac ako 300 eur pokutu.“ k záveru, že predmetný výrok nebol pravdivý.

Vo vzťahu k výroku „ X. Y. O. H., Ž. U. U. Y. X. O. na Y. Ú., R. R. U. X.D. P. Š. R. na P. D. K. M. P. M. na F. O. L. O.. V. Z. Z. R. X. F. M.“. nesúhlasil so záverom súdu, že sa žalovanému nepodarilo preukázať pravdivý základ, keďže nepreukázal, že žalobca mal dobré vzťahy na daňovom úrade, medzi vtedajšou politickou špičkou a na prokuratúre, pretože pravdivý základ vyplýva z vyjadrenia žalobcu „ U.Á. Ľ. X.“, z toho, že žalobca figuroval na významnom mieste kandidátnej listine politickej strany, že žalobca sám v rámci pojednávania uviedol, že bol poslancom vo VÚC, že žalobca mal informácie o tom, že redaktorka volala na daňový úrad a prokuratúru, a že vypočítaní svedkovia uviedli, že bolo všeobecne známe, že žalobca má dobré vzťahy na daňovom úrade alebo vtedajšou politickou špičkou.

Čo sa týka výroku „ M. U. F. R. H. pre X. Š. R. P. X. E. F. X., F. N. P. F. R. O. P.“. považoval za zarážajúci záver o nepreukázaní pravdivého základu o nepostihnuteľnosti žalobcu najmä v súvislosti s obsahom odvysielaných relácií, ktoré sa zaoberali protizákonnou činnosťou žalobcu počas výkonu funkcie starostu X. D. F. M. a označil za účelovú argumentáciu súdu o tom, že žalobca bol postihnutý rozhodnutím obecného zastupiteľstva, ktorá sa netýkala kontextu namietaného výroku, t. j. ako podnikateľ v rozpore so všetkým, s celým právnym systémom a nebyť postihnuteľný, pričom tento argument nereflektoval tú skutočnosť, že žalovaným použitý argument o postihnuteľnosti žalobcu sa netýkal podnikania, ale len nesplnenia si oznamovacej povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Výrok „P. O. Y.“. označil za zámerne vytrhnutý z kontextu, s tým, že nemá ani difamačný charakter. Navyše táto vytrhnutá časť výroku sa týkala Drobnéj prevádzky v obci F. M., ktorá viac ako 20 rokov podnikala a neplatila dane, pričom pri obdobnom výroku: „ Y. P. X. D. F. M. V. P.F. D., R. P. F., M. X. R. XX E. P. P. R. Y. O.“. mal súd za to, že pravdivosť tohto výroku preukázal.

Pravdivosť výroku „V. F. F. M. Y.R. U. Z. P. Ú. R. pre X. I.. Ú. X. Y. P. D.“. vyplýva podľa jeho názoru z ním označených a predložených dôkazov a v neposlednom rade z kontextu celej relácie, ktorý bol jednoznačne potvrdený právoplatnými rozhodnutiami súdov v trestných a civilných konaniach vedených proti žalobcovi.

Vo vzťahu k výroku „ V. F. Ľ., M. X. P. P. XX E. V. P. F. D. po L. F.Č. za M.. D. Z. P. U. E. okresnú súd H. M. L.“. Žalovaný namietal, že pravdivosť časti výroku o poskytnutí 30 ročného bezplatného prenájmu s odkúpením za korunu potvrdili všetci traja svedkovia, a že aj sám žalobca v rámci jeho výsluchu potvrdil, že o predmetnej nehnuteľnosti prebiehalo súdne konanie, pričom súd predmetnú zmluvu vyhlásil za neplatnú.

Ohľadom výroku „...O. U. R. G. O. P. U. na C. D.“. namietal, že sa netýka žalobcu, ale kritizuje postup orgánov vo vzťahu k žalobcovi, a z tohto dôvodu nebolo ani potrebné preukazovať jeho pravdivosť.

Súdu prvej inštancie tiež vytkol, že pri právnom posúdení vôbec nezohľadnil legitímny postup redaktorky, kolíziu práva na ochranu dôstojnosti s právom na slobodu prejavu, rozsah a závažnosť rozoberaných tém v odvysielaných reláciách Reportéri, verejný záujem o informovanie verejnosti o aktivitách žalobcu počas výkonu funkcie verejného činiteľa. Záver súdu o tom, že tieto výroky už zo svojej povahy, ako aj z celkového kontextu odvysielaných reportáží boli difamačné a boli tak objektívne spôsobilé vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu označil za všeobecné konštatovanie bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia, a preto ho považuje za arbitrárny, pričom naopak označil tieto výroky za pravdivé, opierajúce sa o konkrétne skutočnosti, ako aj za primerané sledovanému cieľu. Rozhodnutie označil za nepreskúmateľné, keďže v ňom absentujú právne úvahy súdu, na základe ktorých dospel k vyslovenému záveru. Tvrdil tiež, že sa súd prvej inštancie nezaoberal jeho právnou argumentáciou. Uviedol, že odvysielaním predmetných relácií došlo k stretu práva na poskytovanie informácií a práva na slobodu

prejavu s právom žalobcu na ochranu osobnosti, a že pri posúdení, či využitím slobody prejavu bol vykonaný neoprávnený zásah do práva na ochranu dobrého mena je potrebné aplikovať kritérium, či bol vykonaný zásah do práva na ochranu osobnosti a či bol zásah proporcionálny. Charakterizoval test proporcionality, citoval rozhodnutie Ústavného súdu SR a konštatoval, že súd prvej inštancie nevykonal test proporcionality, aby zistil, či jednému z týchto práv nebola daná bezdôvodná prednosť pred druhým právom, a preto považuje predmetné rozhodnutie za arbitrárne. Ďalej tvrdil, že pri posudzovaní jeho konania bolo potrebné zohľadniť jeho úlohu ako verejnoprávnej, informačnej inštitúcie, ktorej úlohou je okrem iného poskytovať nestranné, overené, neskreslené, zrozumiteľné, vo svojom celku vyvážené a pluralitné informácie o dianí na Slovensku na slobodné utváranie názorov, a že v rámci novinárskej slobody má možnosť použitia určitej miery prehánania či dokonca provokácie. Namietal aj záver súdu o zásahu do osobnostných práv žalobcu tým, že vyhotovil a uverejnil v rámci reportáží obrazový a zvukový záznam zachytávajúci podobu a hlasový prejav žalobcu napriek tomu, že žalobca s tým vyslovil svoj nesúhlas, keď sa nestotožnil s argumentáciou súdu, že na účel preukázania skutočností, že redaktorka žalobcovi dala priestor vyjadriť sa, mala redaktorka žalovaného použiť iný dôkaz, a že ak chcela redaktorka žalovaného takýmto spôsobom preukázať, že dala žalobcovi možnosť vyjadriť sa, nemal žalovaný uvedenú časť reportáže uverejniť, keď mal za to, že vyhotovením zvukového a obrazového záznamu nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Dodal, že žalobca mal vedomosť o tom, že komunikuje s novinárom s kamerou, vyjadroval sa k položeným otázkam, a teda súhlasil s tým, aby bol vyhotovený zvukový a obrazový záznam, pričom po tom, ako žalobca vyslovil nesúhlas s vyhotovením zvukového a obrazového záznamu, redaktorka prestala vyhotovovať záznam. Vyjadril názor, že niekoľko sekundový záznam o tom, ako sa redaktorka domáha vyjadrenia žalobcu, nemôže neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu.

32. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutého výroku I. ako vecne správny potvrdiť a uviedol, že súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, rovnako presne a jasne poukázal na úvahy, ktorými sa pri svojom rozhodovaní spravoval a presne označil rozhodné zákonné ustanovenia, ktoré boli podkladom pre jeho zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Konštatoval, že súd svojím postupom neodňal právo žiadnej zo strán, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že žalovaný uvádzal na pojednávaní dňa 28.03.2019 súdu nové skutočnosti a predkladal súdu nové procesné návrhy, na ktoré súd celkom správne neprihliadal a ďalšie dokazovanie vo veci nevykonal s poukazom na ustanovenia § 153 ods. 1 a 2 C.s.p.. K námietke žalovaného, že súd si nesplnil povinnosť podľa § 181 ods. 2 C.s.p. uviedol, že súd pred odročením pojednávania uviedol v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p., ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a tiež uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci tak, ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 19.07.2018. Záverom dodal, že žalovaný v priebehu konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal oprávnenie použitia obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcu, primeranosť kritiky žalobcu v odvysielaných reportážach, ako aj pravdivosť vyjadrení (skutkových tvrdení) na adresu žalobcu v odvysielaných reportážach. Poukázal aj na to, že žalovaný vo veľkej časti namietaných výrokov neuniesol dôkazné bremeno, že výroky odvysielané v jednotlivých reportážach nevychádzali z pravdivého skutkového základu, nevychádzali z konkrétnych skutočností a boli neprimerané, a boli teda spôsobilé privodiť mu ujmu na osobnostných právach, a teda v tomto rozsahu bola žaloba podaná dôvodne.

33. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

34. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolania žalobcu a žalovaného nie sú dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil.

35. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

36. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci súdom prvej inštancie správne zistený a vyhodnotený skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v jeho postupe z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním žalovaného napadnutej žalobe vyhovujúcej časti rozsudku a v podrobnostiach na ne poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

37. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne, a že si nespĺnil svoju povinnosť riadne uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p., čím mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces, odvolací súd poukazuje na to, že zo súdneho spisu (aj elektronického) je zrejmé, že si súd prvej inštancie riadne túto povinnosť splnil. Ak žalovaný v odvolaní namietal spôsob, akým súd prvej inštancie uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie nezistil, keď navyššie údajné nedostatočné predbežné právne posúdenie veci, by ani nebolo možné považovať za takú vadu postupu súdu, ktorá by mala vzhľadom na genézu konania, obsah spisu a rozsah vykonaného dokazovania, vplyv na samotné rozhodnutie. Ustanovenie § 181 ods. 2 C.s.p. stanovuje, že po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Po oboznámení sa s obsahom zápisníc o pojednávaní zo dňa 19.07.2018 a dňa 28.03.2019 odvolací súd zistil, že v týchto zápisniciach je, ako tvrdil žalovaný v odvolaní, uvedené „Súd postupuje podľa § 181 ods. 2 C.s.p.“. Za účelom zistenia, do akej miery súd prvej inštancie vyslovil predbežné právne posúdenie veci si odvolací súd vypočul zvukové záznamy z predmetných pojednávaní, ktoré sú uložené v elektronickom súdnom spise a po ich vypočutí konštatuje, že súd prvej inštancie si náležite splnil svoju procesnú povinnosť a na predmetných pojednávaní, na ktorých bol žalovaný prítomný, postupoval v intenciách vyššie citovaného ust. § 181 ods. 2 C.s.p.. Nad rámec uvedeného považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že účelom tohto ustanovenia je, aby bol postup súdu pre strany a účastníkov konania predvídateľný a transparentný, avšak zároveň kladie dôraz aj na dôkaznú povinnosť strán sporu a ich procesnú aktivitu. Cieľom uvedeného ustanovenia je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť ich už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať jeho rozhodnutie. Ak však samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod.. Tento právny názor vychádza z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, a odvolací súd poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 3/2016, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 56/2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 167/2012. Možno uzavrieť, že vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vyslovil predbežné právne posúdenie, a to dokonca dvakrát, je odvolacia námietka žalovaného založená na tvrdení, že súd prvej inštancie porušil jeho práva tým, že neuviedol predbežné právne posúdenie, nedôvodná. Navyššie, ak by aj súd prvej inštancie predbežné právne posúdenie neuviedol, vo svetle uvedenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR by tým právo žalovaného na spravodlivý súdny proces neporušil.

38. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle a zároveň aj dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku ako aj ohľadom procesnej obrany žalovaného, na základe ktorého riadne zistil a následne ustálil skutkový stav veci. Práve náležitým zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 a 2 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe po vykonaní testu proporcionality v súlade s judikatúrou najvyšších súdnych autorít vyvodil aj správny právny záver o len čiastočnej dôvodnosti žaloby. Pri právnom posúdení veci aplikoval správne zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil a podporil odkazmi na relevantnú judikatúru. Svoje dôvody vedúce k čiastočnému vyhovaniu žalobe žalobcu (ako aj dôvody, pre ktoré v časti žalobu zamietol) aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p., a preto nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného, v ktorej tvrdil arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Naopak, v odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou

oboch sporových strán, správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a pochopiteľne zdôvodnil svoje právne úvahy, ktoré ho viedli k prijatým záverom, s ktorými odvolací súd súhlasí a osvojuje si ich.

39. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia (avšak nemusí byť odôvodnené podľa konkrétnych predstáv strany), pričom sporovým stranám ani nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa dostatočne vysporiadal s jednotlivými v konaní stranami produkovanými dôkazmi a aj s ich argumentáciou. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

40. Konštatuje tiež, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie, na základe ktorých čiastočne žalobe žalobcu vyhovel. V odvolaní zjednodušene povedané prezentoval svoje vlastné tvrdenia a také posúdenie dôkazov, ktoré on považoval za správne, a dožadoval sa hodnotenia dôkazov podľa jeho presvedčenia, s tým, že ak by súd prvej inštancie dôkazy hodnotil tak, ako on požaduje, dôkazné bremeno v konaní uniesol. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal všetkými produkovanými dôkazmi a okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci podstatné, a dospel pri tom v žalobe vyhovujúcej časti k správnym záverom, ktoré aj riadne zdôvodnil. Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé a nepochybné (keďže to aj výslovne uviedol), že nesúhlasí s hodnotením dôkazov, pretože mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo on tvrdí. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie nesprávne, že dostatočne neprihliadal na jeho tvrdenia a ním predložené dôkazy, ktoré aj hodnotil nesprávne, hoci jeho argumentácia svedčí v jeho prospech. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie sa dôkazmi, predloženými žalovaným, ako aj jeho argumentáciou podrobne zaoberal, všetky svoje úvahy riadne odôvodnil a následne rozhodol na základe všetkých poznatkov získaných z vykonaných dôkazov (a zhodných tvrdení sporových strán), keď ich voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to správne každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 C.s.p.). V hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie nezistil odvolací súd žiadnu nelogickosť ani žiadne pochybenia.

41. Odvolací súd pripomína, že hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej vykonaným dôkazom prisudzuje určitú hodnotu a hodnotí ich z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd v zásade nie je pri hodnotení dôkazov obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť, a nie je viazaný ani žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov, keďže pri hodnotení dôkazov je zásadne slobodný. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Pri hodnotení dôkazu z hľadiska jeho závažnosti (dôležitosti) posudzuje, či je dôkaz významný na preukazovanie takých skutkových zistení, ktoré sú potrebné pre rozhodnutie, pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti skúma, či bol dôkaz vykonaný zákonom zodpovedajúcim spôsobom, a napokon z hľadiska jeho pravdivosti posudzuje, či dôkaz preukazuje skutočnosti z neho vyplývajúce, teda hodnotí dôkaz na základe jeho vierohodnosti. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a svoj hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, riadil sa všetkými týmito vyššie uvedenými hľadiskami a zásadami, výsledky vykonaného dokazovania riadne a logicky vyhodnotil a na ich základe presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Zo zásady voľného

hodnotenia dôkazov tiež vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal, teda či jeho závery nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov, a či vyhodnotenie dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Odvolací súd konštatuje, že žiadne chyby vo vyhodnotení dôkazov súdom prvej inštancie nezistil, naopak, závery, ktoré prijal, majú oporu vo vykonanom dokazovaní, sú logické a aj správne. Len odlišný názor žalovaného na to, ktoré skutočnosti treba mať na základe akých dôkazov za preukázané, príp. akým spôsobom mal súd vykonané dokazovanie vyhodnotiť, nie je spôsobilý spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým na základe vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel. Napokon, kontrola výsledku hodnotenia dôkazov sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú.

42. Žalovaný v odvolaní postupne uviedol všetky (odvysielané) výroky, ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia označil za nepravdivé, resp. nevychádzajúce z pravdivého skutkového základu, príp. z konkrétnych skutočností, alebo za neprimerané, so záverom, že tieto výroky boli difamačné a zasiahli do práva na ochranu osobnosti žalobcu, a uviedol svoj názor, akým spôsobom mali byť hodnotené. Odvolací súd sa, ako už uviedol vyššie, so závermi súdu prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, a preto len stručne k námietkam žalovaného uvádza nasledovné. Ohľadom výroku „R. P. okresným B., M. X. P. D. V. Z., M. Y., R. V. Z. D., M. F. L. na Y. Ú. R. X. F., M. L. Y. X. O. D. L. R. K. Z., Ž. U. Z. X. I. okresné B. P. B.“ v časti o zastávaní funkcie okresného predsedu HZDS možno prisvedčiť žalovanému, keď tvrdil, že skutočnosť zastávania funkcie okresného predsedu politickej strany nemá difamačný charakter, avšak v tomto prípade ide o skutkové tvrdenie o tom, že žalobca, ktorý bol okresným predsedom HZDS bol preto tým, kto dosadzoval resp. spoludosadzoval ľudí na Daňový úrad, ktorého pravdivosť sa žalovanému nepodarilo preukázať, keď ani odvolací súd (v zhode so súdom prvej inštancie) nepovažuje výpovede svedkov za dostatočný dôkaz o tom, že žalobca zastával takúto funkciu a ani zo skutočnosti, že žalobca kandidoval do parlamentných volieb za hnutie ĽS-HZDS v roku 2006 pravdivosť tejto časti výroku nevyplýva, pretože je bežnou praxou, že na kandidátnu listinu politickej strany sa dostanú aj osoby, ktoré nevyhnutne nemusia vykonávať funkciu predsedu, alebo akúkoľvek inú funkciu za danú politickú stranu. Žalovaný namietal, že pri výroku „No bývalý dlhoročný okresný funkcionár si dodnes myslí, že si mohol dovoliť všetko.“ súd prvej inštancie uviedol, že ním nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti, keďže bol pravdivý, vychádzal z pravdivého skutkového základu, opieral sa o konkrétne skutočnosti a bol primeraný sledovanému cieľu, a na druhej strane pri výroku o vykonávaní funkcie okresného predsedu HZDS nemal byť preukázaný jeho pravdivý základ, čo považoval za rozpor. S touto námietkou žalovaného odvolací súd nesúhlasí a rozpor nezistil, pretože ako z kontextu vyplýva, pravdivý skutkový základ hore-uvedeného výroku a samotného pojmu „okresný funkcionár“ bol ustálený z toho, že žalovaný ho používal v zmysle výkonu funkcie starostu obce Svätý Kríž a nie výkonu funkcie okresného predsedu HZDS. Zároveň je možné uzavrieť, že žalovaný nepreukázal ani pravdivosť tej časti výroku, že by mal žalobca dosadzovať, resp. spoludosadzovať ľudí na daňový úrad, pričom zo všeobecného vyjadrenia žalobcu „U. L. X.“ táto Ž. Z. F. Ť. O. Č. F. Z. X., „O. E., V. Ú. R. D. N. F. F. I. V. K.“, neobstojí námietka žalovaného, spočívajúca v poukazaní na došlé faktúry vedené v účtovníctve obce vystavené podnikateľským subjektom MKM Remont s.r.o. za tovary, služby a stavebné práce za obdobie rokov 2010, 2011 a 2012 a na došlé faktúry vedené v účtovníctve príspevkovej organizácie obce D. Ú. F. M., Drobná prevádzka vystavené podnikateľským subjektom MKM Remont s.r.o. za tovary, služby a stavebné práce dodané príspevkovej organizácii za obdobie rokov 2007 - 2012. Ako už správne uviedol súd prvej inštancie, ide o skutkové tvrdenie, ktoré je neurčité a nejasné, nešpecifikuje o aké riziká, úvery obce a zisky žalobcu sa konkrétne malo jednať, pričom je difamačné. Pravdivosť práve tohto skutkového tvrdenia žalovaný nepreukázal, na čom nemôže nič zmeniť ani jeho poukazovanie na v odvolaní uvedené faktúry, na ktoré v súvislosti s týmto výrokom v konaní pred súdom prvej inštancie nepoukazoval. V súvislosti s výrokom „Na B. D. F. M. R. F. Z. F. P. R. I. Y. F. V. F. Y. U. Ú. U. X. X. R. XXX W. O. R. X. R. XXX W. P.“ sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že existenciu pokút a ich výšku preukázali svedkovia, pretože na pojednávaní konanom dňa 11.10.2018, na ktorom boli vypočutí svedkovia, ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil, že obci Svätý Kríž bola udelená pokuta vo výške 250 eur a 300 eur, pričom uloženie takýchto pokút odvolací súd nezistil ani z iných písomností založených v spise. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že tento výrok nevychádza z pravdivého skutkového základu a v nadväznosti na to je nepochybné, že nie je pravdivá ani tá časť výroku o sypaní pokút na hlavy obyvateľov obce, keďže z kontextu celého výroku je zrejmé, že žalovaný spojil tieto dve časti výroku o pokutách a ich sypaní sa na hlavy obyvateľov obce do jedného celku. Ohľadom výroku „X. Y. O. H., Ž. U. U. Y. X. O. na Y.“

Ú., R. R. U. X. P. Š. R. na P.. D. K. M.H. P. M. na F. O. L. O.. V. Z. Z. R. X. F. M.?" vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného za nedôvodnú, pretože to, že žalobca uviedol „ U. L. X..“, Ž.W. V. P. X. X., že figuroval na významnom mieste kandidátnej listiny, že svedkovia uviedli, že bolo všeobecne známe, že má ľudí všade a že žalobca mal informáciu, a že redaktorka volala na daňový úrad a prokuratúru dostatočne neodôvodňujú žalovaným prezentovaný záver o tom, že práve vďaka svojim „ľuďom“ by mali byť kauzy zametené pod koberec. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, samotné všeobecné vyjadrenie žalobcu, o tom že má ľudí všade, dostatočne neodôvodňuje žalovaným ponúkaný záver o „žalobcových ľuďoch“ na daňovom úrade, pričom zároveň zo skutočnosti, že žalobca kandidoval do parlamentných volieb za politickú stranu a bol poslancom vo VÚC nevyplýva ani žalovaným prijatý záver o dobrých vzťahoch medzi vtedajšou politickou špičkou a na prokuratúre, ktoré by rezultovali práve do zametania káuz pod koberec. Čo sa týka X. „ M. U. F. R. H. pre X. Š. R. P. X. E. F. X., F. N. P. F. R. O. P.“. odvolací súd uvádza, že argumentácia žalovaného v odvolaní nebola spôsobilá spochybníť správny záver súdu prvej inštancie, že pravdivý základ hodnotiaceho úsudku o nepostihnuteľnosti žalobcu nebol preukázaný. Tvrdenie žalovaného, že z kontextu odvysielaných relácií je zrejmé, že postihnuteľnosť žalobcu sa netýkala podnikania, ale len nesplnenia si oznamovacej povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rovnako nie je spôsobilé spochybníť správny záver súdu prvej inštancie, pretože z predmetného výroku, ako aj z kontextu relácie nevyplýva, že malo ísť výhradne o nepostihnuteľnosť žalobcu vo vzťahu k porušeniu čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov. Ak žalovaný označil výrok „Pritom neplatil dane.“ za vytrhnutý z kontextu, a tvrdil, že nemá ani difamačný charakter, a že sa týka Drobnéj prevádzky X. D. F. M., ktorá viac ako 20 rokov podnikala ale dane neplatila, odvolací súd nesúhlasí, pretože predmetný výrok bol súčasťou reportáže zo dňa 02.10.2014, ktorej záznam sa nachádza na DVD nosiči pripojenom v prílohovej obálke na č. I. 15, a po ktorej vzhľadnutí konštatuje, že z kontextu celej relácie vyplýva, že výrok „pritom neplatil dane“ bol namierený práve voči osobe žalobcu a netýkal sa neplatenia daní Drobnéj prevádzky X. D. F. M., ako tvrdí žalovaný. Počas celej predmetnej relácie sa redaktorka žalovaného vôbec nevenovala Drobnéj prevádzke a jej podnikaniu, ale práve naopak svoju pozornosť upriamila na osobu žalobcu a jeho podnikanie. Vzhľadom na uvedené je možné uzavrieť, že predmetný výrok o neplatení daní sa vzhľadom na celý kontext relácie týkal osoby žalobcu, jeho podnikania a jeho údajného neplatenia daní, pričom na preukázanie tohto skutkového tvrdenia nepredložil žalovaný žiaden dôkaz, a preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že uvedené tvrdenie sa žalovanému nepodarilo preukázať. Ani vo vzťahu k výroku „V. F. F. M. Y. U. Z. P. Ú. R. pre X. I.. Ú. X. Y. P. D.“. nemohlo odvolanie žalovaného obstať, pretože bez označenia konkrétnych dôkazov prezentoval iba všeobecné tvrdenie, že výrok o používaní úverov pre vlastnú firmu a platením úrokov zo strany obce je pravdivý a vyplýva z kontextu celej relácie. Odvolací súd už len dodáva, že dôkazné bremeno na preukázanie tvrdených skutočností spočívalo na žalovanom, ktorý ho však neunesol, a preto je záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní pravdivosti predmetného výroku správny. Výrok v relácii žalovaného „ V. F. L., M. X. P. P. XX E. V. P. F. D. po L. F. za M.. D. Z.Z. P. U. E. okresný súd H. M. L.“. považuje odvolací súd vo vzťahu k odvolaním napadnutému vyhovujúcemu výroku rozsudku za irelevantný, pretože žalobca v žalobe síce zaradil tento výrok medzi difamačné vyjadrenia, avšak v petite žaloby za tento výrok nepožadoval ospravedlnenie. Čo sa týka výroku „...O. U. R. G. O.K. P. U. na C. D.“. sa odvolací súd taktiež nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že táto časť výroku sa netýka žalobcu, keď z kontextu celého výroku („ K. D. F. XX XXX P. R. O. U. R. G. O. P. U. na C. D.“.) nepochybne vyplýva, že táto druhá časť bezprostredne nadväzuje na prvú časť predmetného výroku, ktorý sa zameriava na osobu žalobcu a udelenú pokutu jeho osobe, ktorú žalovaný dáva do súvisu práve s tým, že mu nebol zakázaný prevod majetku, a preto bol žalovaný povinný preukázať pravdivosť tohto výroku, čo neurobil.

43. K odvolaniu žalovaného potom odvolací súd uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje tiež za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán, a zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97). Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočné, logické a pochopiteľné. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za

následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením produkovaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a na základe akého ich vyhodnotenia prijal svoje závery.

44. Žalovaný v odvolaní tiež tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď argumentoval, že odvysielaním predmetných relácií došlo k stretu práva na poskytovanie informácií a práva na slobodu prejavu s právom žalobcu na ochranu osobnosti, a že pri posúdení, či využitím slobody prejavu bol vykonaný neoprávnený zásah do práva na ochranu dobrého mena je potrebné aplikovať kritérium, či bol vykonaný zásah do práva na ochranu osobnosti, a či bol zásah proporcionálny. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že žalovaný správne konštatuje, že pri takomto strete dvoch práv je potrebné vykonať test proporcionality, aby súd vyhodnotil, ktoré právo prevažuje. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil takýmto postupom a vykonal test proporcionality. Závery, ku ktorým dospel jeho vykonaním, aj podrobne uviedol v bodoch 8 až 19 napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nemá súdu prvej inštancie ohľadom testu proporcionality čo vytknúť, pretože z jeho odôvodnenia vyplýva správny postup pri jeho vykonaní, je zrejmé, že súd prvej inštancie dal odpoveď na všetky otázky takéhoto testu a následne prijal aj správne závery. S právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. Žalovaný namietal aj záver súdu prvej inštancie o zásahu do osobnostných práv žalobcu tým, že žalovaný vyhotovil a uverejnil v rámci reportáží obrazový a zvukový záznam zachytávajúci podobu a hlasový prejav žalobcu napriek tomu, že žalobca s tým vyslovil svoj nesúhlas, keď argumentoval, že žalobca tým, že komunikoval s novinárom s kamerou, a že sa vyjadroval k položeným otázkam, súhlasil s tým, aby bol nahrávaný. Odvolací súd nesúhlasí, pretože po vzhliadnutí predmetnej reportáže je bezpochyby zrejmé, že žalobca vyjadril zreteľný nesúhlas s tým, aby bol vyhotovovaný obrazový a zvukový záznam jeho osoby a žalovaný aj napriek tomu pokračoval vo vyhotovovaní takýchto záberov skryte, pričom následná komunikácia, ktorá sa odohrala aj po tomto upozornení, bola len výsledkom neodbytnosti redaktorky a snahy žalobcu o ukončenie vzájomnej konverzácie. Odvolací súd uzatvára, že odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil za nedôvodné.

45. Žalobca v odvolaní namietal rozhodnutie o trovách konania. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku na náhradu trov konania (keď žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal) jedným výrokom, pretože si uplatnil viacero samostatných nárokov, vo vzťahu ku ktorým mal súd prvej inštancie rozhodnúť o trovách konania samostatnými výrokmi. Podľa názoru žalobcu mu mal súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku na morálnu satisfakciu, kde bol úspešný, priznať právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, kde bol neúspešný, mu nárok na náhradu trov nevznikol. Súd mal preto o trovách konania rozhodnúť dvoma samostatnými výrokmi. Odvolací súd argumentáciu žalobcu neprijal a rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania vyhodnotil za správne a založené na správnom posúdení a vyhodnutí pomeru úspechu strán v spore. Keďže žalobca bol úspešný v časti nároku týkajúceho sa morálnej satisfakcie (tu bol žalovaný neúspešný) a žalovaný bol úspešný v časti nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (tu bol žalobca neúspešný), je záver súdu prvej inštancie, ktorým vyhodnotil úspech oboch sporových strán v zásade za rovnaký, správny. Podľa ust. § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie aplikoval správne zákonné ust. § 255 ods. 2 C.s.p. a po vyhodnutí v zásade rovnakého úspechu a neúspechu strán v spore správne rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že súd mal rozdeliť nárok na náhradu trov konania do samostatných výrokov. Žalobcom požadovaný spôsob rozhodnutia o trovách konania totiž nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Odvolací súd poukazuje napr. na právny názor, ktorý zaujal Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 430/2020, v ktorom odmietol rozhodovanie o trovách konania viacerými výrokmi, keď uviedol „Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že právny názor okresného súdu, ktorý o náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol piatimi samostatnými výrokmi (teda vo vzťahu ku každému sťažovateľkou uplatnenému nároku osobitne), je neudržateľný z pohľadu jednoduchého práva, keďže nemá žiaden explicitný základ v relevantných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, (ani v právnej úprave Občianskeho súdneho poriadku) a nemožno ho vyvodit' ani z rozhodnutia dovolacieho súdu.“. V rovnakom rozhodnutí Ústavný súd SR konštatoval „Ako už ústavný súd uviedol, rozhodnutie

okresného súdu diferencujúce nárok na náhradu trov konania do čiastkových výrokov nepovažuje z hľadiska jednoduchého práva za správne.“. Možno teda uzavrieť, že aj vo svetle citovaného rozhodnutia je rozhodnutie súdu prvej inštalácie o trovách správne, odvolací súd sa s ním stotožnil, a preto ho potvrdil.

46. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu i žalovaného za nedovodné a nespoľahlivé privodiť zrušenie alebo zmenu rozhodnutia súdu prvej inštalácie v napadnutých častiach. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštalácie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní o merite veci plne úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v plnom rozsahu, keď neúspech žalobcu s odvolaním proti rozhodnutiu o trovách konania vyhodnotil vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vo veci samej za neúspech len v nepatrnom rozsahu, na ktorý neprihliadol.

48. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštalácie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania

(§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).